

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek w części dotyczącej żądania przyznania statusu organizacji pożytku publicznego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 roku o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (tekst jednolity w Dz.U. z 2010r., Nr 234, poz. 1536 ze zm.), organizacja pozarządowa oraz podmioty wymienione w art. 3 ust. 3 pkt. 1 i 4 tej ustawy mogą uzyskać status organizacji pożytku publicznego pod warunkiem, iż działalność o której mowa w art. 20 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 prowadzona jest nieprzerwanie i przez co najmniej 2 lata (działalność na rzecz ogółu społeczności, lub określonej grupy podmiotów, przy zachowaniu warunku, iż grupa ta jest wyodrębniona ze względu na szczególnie trudną sytuację życiową lub materialną w stosunku do społeczeństwa); działalność gospodarcza takiej organizacji może być prowadzona wyłącznie jako dodatkowa w stosunku do działalności pożytku publicznego.

Ustawodawca zdefiniował w art. 3 ust. 1 cyt. ustawy, iż działalnością pożytku publicznego jest działalność społecznie użyteczna, prowadzona przez organizacje pozarządowe w sferze zadań publicznych określonych w ustawie. Zakres sfery zadań publicznych został szczegółowo ujęty w art. 4 cyt. ustawy.

Cele działania Fundacji Wolność od Religii zmierzają do wszechstronnego informowania opinii publicznej i działań na rzecz swobód obywatelskich w zakresie wolności wyznania i wolności religii, promowania zasady rozdziału Kościoła i Państwa, kształtowania procesów edukacji w Polsce przy uwzględnieniu tych swobód i konstytucyjnych gwarancji ich poszanowania. Fundacja ta, będąc zwolennikiem ateizmu, agnostycyzmu i sceptycyzmu, podejmuje działania promujące prezentowany przez siebie światopogląd. Wśród nich znajdują się m.in. takie działania jak: organizacja spotkań środowiskowych, wykładów, kampanie informacyjne dotyczące tematyki religii, etyki, tolerancji i niedyskryminacji na tle religii, podejmowanie akcji protestacyjnych (w tym pisma-protesty) przeciwko obecności religii w publicznych instytucjach oświaty, tudzież na rzecz odpowiedniego organizowania zajęć z religii w publicznych przedszkolach i szkołach albo odpowiedniego, pozbawionego wpływów religii, redagowania treści podręczników.

Jednym z warunków sine qua non, od spełnienia których zależy zasadność wniosku o przyznanie danemu podmiotowi statusu organizacji pożytku publicznego, jest aby działalność ta prowadzona była nieprzerwanie, przez co najmniej dwa lata, ale również na rzecz ogółu społeczności lub określonej grupy podmiotów, pod warunkiem że grupa ta jest wyodrębniona ze względu na szczególnie trudną sytuację życiową lub materialną w stosunku do reszty społeczeństwa. Zdaniem Sądu Fundacja Wolność od Religii warunku tego nie spełnia.

Odbiorcą profitów wynikających z działalności Fundacji Wolność od Religii, zaprezentowanej m.in. w załącznikach do niniejszego wniosku, jest grupa (środowisko) osób poczytujących się za mniejszość w Polsce pod względem światopoglądowym, w szczególności religijnym i wyznaniowym. Ocena sytuacji, w jakiej grupa ta się znajduje, powinna prowadzić do nie budzącego wątpliwości wniosku, iż jej przedstawiciele pozostają w szczególnie trudnej sytuacji życiowej bądź materialnej w stosunku do pozostałych osób. Ani analiza wniosku i załączonych dokumentów, ani zasady doświadczenia życiowego nie pozwalają jednak na przyjęcie takiego wniosku o istnieniu owej szczególnie trudnej sytuacji życiowej czy materialnej. Przedstawione materiały z działalności Fundacji świadczą o podejmowaniu przez nią różnego rodzaju akcji uzewnętrzniających i propagujących ateistyczne poglądy jej członków, którzy wielorakimi sposobami organizacyjnymi dążą do uwolnienia życia publicznego (a w szczególności w sferze edukacji) od przejawów religijności. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej - dobra wspólnego wszystkich obywateli - opiera się na filarach zbudowanych z demokracji, sprawiedliwości społecznej, tolerancji, wolności sumienia, poszanowania odrębności narodowych, etnicznych, językowych, kulturowych, wyznaniowych i religijnych. Grupy wyznaniowe, religijne, czy środowiska ateistyczne korzystają z takiej samej ochrony prawnej ze strony Państwa, z takich samych praw, swobód obywatelskich, takich samych gwarancji poszanowania właściwych im odrębności, a dzielące ich różnice na gruncie światopoglądu czy wyznania nie pozwalają na zaszeregowanie jednych czy drugich do grupy znajdującej się w szczególnie trudnej sytuacji życiowej, czy też materialnej. W świetle prawa polskiego żadna z tych grup nie jest postawiona w pozycji gorszej względem pozostałych, a przysługujące wszystkim równe uprawnienia są zagwarantowane w pochodzących od Ustawy Zasadniczej aktach prawnych niższego rzędu; poszanowanie nienaruszalności tych gwarancji jest natomiast zadaniem właściwych urzędów i organów Państwa